

[Undervisningsministeren.]

Det vilde være meget ønskeligt, om Danmark, ligesom Norge, Sverige og de andre Lande allerede har gjort, blev i Stand til hurtigst muligt at slutte sig til Berner-Konventionen, og jeg skal derfor anbefale dette Lovforslag til velvillig og hurtig Behandling.

Bomholt: Det foreliggende Lovforslag har først været fremsat i Landstinget i 1931—32 og blev genfremsat i indeværende Samling. Der er ikke blevet ændret meget i Forslaget i Landstinget, de fleste Ændringer er af redaktionel Karakter. Der er kun en enkelt Ændring vedrørende Pressen, der er af større Betydning.

Forslaget hviler, som den højtærede Undervisningsminister gjorde opmærksom paa, paa en Betænkning, som et af Ministeriet nedsat Udvalg har udarbejdet, et Udvalg bestaaende af sagkyndige. Betænkningen findes aftrykt som Bilag til Landstingets Lovforslag, Tillæg A for 1931—32, Sp. 5217. Berner-Konventionen eller, som dens fulde Navn lyder: „Bernerkonventionen til Værn for literære og kunstneriske Værker“, er fra 1886. Denne Bernerkonvention har de fleste Lande tilsluttet sig, men det har været nødvendigt i Tidens Løb at ændre enkelte af Konventionens Bestemmelser. Sidste Gang samledes Repræsentanter fra forskellige Lande i Rom. I denne Konference deltog ogsaa Danmark, og Romkonferencen resulterede i Vedtagelsen af en revideret Konvention, der blev underskrevet af samtlige Lande, ogsaa af vort Land. Denne Revision har medført visse Konsekvenser for dansk Lovgivning. Det har været nødvendigt at ændre enkelte Paragraffer, men i øvrigt vil jeg dog sige, at det er ret forbavsende at lægge Mærke til, at den hidtidige Lov om Forfatterret har været saa rummelig og samtidig af en saa klar Affattelse, at den har kunnet indpasses i hver ny Udviklingsfase. Det er interessant at lægge Mærke til, at selv Spørgsmaalet om Radioudsendelser er blevet ordnet efter den hidtidige Lovs § 1.

Med Hensyn til de Ændringer, der er indført i Loven af 1912, er der ikke saa forfærdelig meget at sige. I § 2 er indført kunstnerisk Beskyttelse for Reklamer med Hensyn til Tekst, Billedstof og Komposition. Det ny er vel nok det, at ikke blot Annoncetegningen og Teksten, men ogsaa selve Kompositionen, Opsætningen, er beskyttet af Forfatterretten.

I § 8 findes der nogle Undtagelser fra Forfatterrettens Beskyttelse. Det gælder

skriftlige og mundtlige Forhandlinger i konstitutionelle, kommunale, kirkelige eller andre offentlige Repræsentationer og i Retterne, dog at alene Forfatteren har Ret til at udgive Samlinger af Værker af denne Art. Det vil sige, at en Rigsdagsmand er ene berettiget til at udgive sine samlede Taler. Men det er et Tilfælde, der forhaabentlig aldrig kommer til at foreligge. I samme Paragraf findes en udvidet Retsbeskyttelse for Taler og Udtalelser ved offentlige politiske, oplysende og lignende Møder. En Tale kan være et Kunstværk i Kraft af original Tankegang og original Form, og en saadan Tale har nu faaet udvidet Beskyttelse. Den kan refereres i Pressen, men notabene kun i Pressen, og det meddeles i Betænkningen, at dette Referat helst ikke skal være stenografisk.

I § 9 indføres den Ændring, at Forfatteren har Ret til at hævde sit Forfatternavn i Forbindelse med Værket, uanset om han fraskriver sig den økonomiske Ret til Udnyttelse af Værket. Det har sikkert i adskillige Lande meget stor Betydning, vel mindre Betydning herhjemme. Derimod har den efterfølgende Sætning stor Betydning, idet Forfatterens Værker værnes mod Forvanskning eller Beskæring. Man ser ganske forfærdende Eksempler paa, hvorledes Kunstværker beskæres, ikke mindst Oversættelser beskæres paa en saadan Maade, at det oprindelige Kunstværks Præg gaar tabt.

Endvidere findes der i Paragraffen en Bestemmelse, der værner Forfatteren mod Forlæggerens Vilkaarlighed, idet Forlæggeren er pligtig til at udgive Værket inden et Aar efter at have modtaget det fuldstændige Manuskript. Et Værk repræsenterer en stor økonomisk Værdi for den Mand, der udelukkende skal leve af sin Pen. Hidtil har Forlæggeren kunnet lægge Manuskriptet til Side, og Forfatterne har staaet retsløse. Nu skal Forlæggeren udgive Værket inden et Aar efter, at han har modtaget den sidste Stump af Manuskriptet. Hvis Kontrakten mellem Forfatter og Forlægger indeholder noget andet, er den ugyldig efter fire Aars Forløb. Forfatteren bevarer ogsaa Ejendomsretten til selve Manuskriptdyngen. Det er vel ikke saa stor og værdifuld en Ændring.

Store Besværligheder har der været knyttet til Udgivelsen af Antologier, idet det er meget svært at indhente Tilladelse dertil. Nu medtages ogsaa Tilladelsen til at optage Komponisters Værker i Antologier. I § 14 g er der udvidet Beskyttelse for Oplæsning af kunstnerisk Stof. Retten